

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/594/2015
Identifikačné číslo spisu:	1412214122
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Vladík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1412214122.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 23 C 182/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. júna 2015 sp. zn. 4 Co 315/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava IV (ďalej len „súd prvého stupňa“ alebo „prvostupňový súd“) uznesením z 29. apríla 2014 č. k. 23 C 182/2012-85 uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť súdny poplatok 20 € za odvolanie podané proti prvostupňovému rozsudku. Súdny poplatok vyrubil okresný súd podľa pol. č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch,,).

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. júna 2015 sp. zn. 4 Co 315/2014 na základe odvolania žalobkyne potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, avšak pokiaľ rozhodoval o odvolaní proti uzneseniu o uložení súdneho poplatku má jeho rozhodnutie povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.) a ako také ho aj najvyšší súd posudzoval. Odvolací súd po preskúmaní veci skonštatoval, že prvostupňový súd v súlade s ustanoveniami zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, uložil žalobcovi poplatkovú povinnosť, t. j. povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie. V posudzovanej veci bolo odvolacie konanie začaté po 1.10.2012 a preto žalobcovi vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za podané odvolanie podľa zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania; výška poplatku za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa je v

rovnakej sadzbe ako poplatok z návrhu na začatie konania (po 1.10.2012).

Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Žiadala rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov zrušiť bez náhrady. Dovolanie odôvodnila odňatím možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), ktoré malo spočívať v prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu a v porušení jej práva na súdnu ochranu zaručenú čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože jej súd uložil poplatkovú povinnosť v prípade, kde ju nemal. Podľa jej názoru rozhodnutie odvolacieho súdu popiera doterajšiu konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, poukázala pritom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. marca 2007 sp. zn. 4 Cdo 39/2007. Výrubenie súdneho poplatku za odvolanie bolo podľa nej v rozpore so zákonom o súdnych poplatkoch a tiež ústavnou úpravou čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva zákaz použitia analógie legis pri určovaní okruhu úkonov podliehajúcich spoplatneniu. Dovolateľka mala za to, že spoplatneniu v danej veci podlieha len samotná žaloba na náhradu škody nie však odvolanie. Tvrdila, že žalobu podala pred účinnosťou novely č. 286/2012 Z.z., a preto mali súdy vychádzať zo znenia prechodného ustanovenia § 18ca zákona o súdnych poplatkoch a aplikovať právnu úpravu platnú do 30. septembra 2012, podľa ktorej bolo toto konanie vecne oslobodené od súdneho poplatku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

V danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola v počte väčšom ako päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania toho istého dovolateľa - viď konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 2 Cdo 280/2014, 2 Cdo 295/2014, 2 Cdo 310/2014, 2 Cdo 331/2014, 2 Cdo 350/2014, 2 Cdo 552/2014, 3 Cdo 275/2014, 3 Cdo 333/2014, 3 Cdo 374/2014, 5 Cdo 301/2014, 5 Cdo 353/2014, 5 Cdo 390/2014, 7 Cdo 398/2014, 7 Cdo 526/2014, 8 Cdo 431/2014. Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 243b ods. 7 O.s.p. už ďalšie dôvody neuvádza.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.